

אם אינך רואה מייל זה לחץ כאן.

לגרסה באנגלית לחץ כאן.

כללי

בית המשפט המחוזי בתל-אביב (כב' השופט הרי קירש) פרסם לאחרונה פסק דין בערעורה של חברת ווסטרן דיגיטל ישראל בע"מ על שומות מס הכנסה שקבע פקיד השומה בנוגע למכירת טכנולוגיה מהחברה לחברה קשורה בקבוצה, במסגרת עסקה בין-חברתית.^[1] משרדנו ייצג את החברה בערעור, אשר בעקבותיו קיבל בית-המשפט את רוב טענות החברה בקשר להערכת השווי והפחית כ-73% מתוספת ההכנסה אותה ייחס פקיד השומה לחברה (והפחתת ההתאמה המשנית בהתאם).

העובדות הרלבנטיות

המערערת, ווסטרן דיגיטל ישראל בע"מ, היא חברה העוסקת בפיתוח, ייצור ומכירה של זיכרונות הבזק (Flash). בשנת 2006 נרכשה החברה על-ידי חברת סאנדיסק (אשר בהמשך נרכשה על-ידי תאגיד Western Digital). במהלך שנות קיומה, פיתחה החברה טכנולוגיה לתיקון שגיאות חזק במוצרי פלאש, שנועדה לאפשר הגדלה של כמות הזיכרון אשר ניתן לשמור על גבי המכשיר.

החל משנת 2008, פיתוח הטכנולוגיה היה כפוף להסכם מו"פ בין-חברתי בקוסט-פלוס בין החברה לחברת האם האמריקאית בקבוצת סאנדיסק. בנוסף ובמקביל, הטכנולוגיה הייתה כפופה להסכם רישיון בין החברה לרמות – חברת המסחור של אוניברסיטת תל אביב, וזאת כתוצאה מפרויקט משותף עם האוניברסיטה בראשית חיי הטכנולוגיה, כחלק מתכנית מגנ"טון של לשכת המדען הראשי במשרד התעשייה והמסחר (כשמה דאז).

בשנת 2014 מכרה החברה את הטכנולוגיה לחברה קשורה בקבוצת סאנדיסק בתמורה לסך של 35 מיליון דולר, וזאת בהתבסס על מחקר מחירי העברה אשר העריך את שווי הטכנולוגיה.

המחלוקת

חלף הערכת החברה, פקיד השומה העמיד את שווי הטכנולוגיה על 136 מיליון דולר, וחייב את החברה במס רווחי הון בגין ההפרש ובהכנסות ריבית בגין התאמה משנית המסווגת את היתרה כחוב בין-חברתי.

פקיד השומה דחה את מחקר מחירי ההעברה של החברה, ובפרט את ההנחה לפיה שיעור הבעלות של החברה מתוך מכלול הטכנולוגיה מיד בטרם המכירה הוא 34%, המבטא את חלק הטכנולוגיה הנמכרת. הנחה זו התבססה על כך שפיתוחים שנוספו לטכנולוגיה החל משנת 2008, עת נכנס לתוקף הסכם המו"פ הבין-חברתי, במימון חברת האם, היו כולם בבעלות חברת האם ולכן לא היו מושא למכירה על-ידי החברה. שיעור הבעלות של 34% התבסס על הערכה טכנולוגית שאמדה את "משקלם" (חשיבותם הטכנולוגית) של מאפייני הטכנולוגיה (פיצ'רים) שפותחו עד 2008. כמו כן, פקיד השומה דחה את ההנחה כי אורך החיים שנותר לטכנולוגיה הנמכרת הוא 10 שנים.

לאורך מרבית ההליך, טען פקיד השומה כי יש להוסיף לשווי הממכר סך של 27 מיליון דולר, בגין רכיב טכנולוגי שלכאורה נמכר בעסקה וכונה "ידע יישומי" (ובסה"כ 163 מיליון דולר).^[2] פקיד השומה אף טען, כי אי ביצוע ההבחנה בין הטכנולוגיה לידע היישומי היא "כשל עיקרי" בעבודת מחירי ההעברה של החברה. לאחר שהעדים מטעם החברה העידו על כך שאין כל בסיס טכנולוגי ומעשי לקיומו של רכיב ידע יישומי הנבחן מהטכנולוגיה, פקיד השומה זנח טענה זו ונסוג מעמדתו בשלב הסיכומים.

הכרעת בית המשפט

הכרעת בית המשפט התבססה על ניתוח הזכויות המשפטיות של הצדדים כפי שבוטאו במסכת הסכמים שחלו על הטכנולוגיה, והשוואתם למסמכי החברה מזמן אמת, לרבות דו"חותיה הכספיים ומסמכים שהגישה למדען הראשי. מעריכי השווי מטעם שני הצדדים נחקרו באופן ממושך, וכך גם בכירי החברה בעבר ובהווה ואף מנכ"ל רמות לשעבר, אשר העידו על למאפייני שוק הפלאש, מהות הטכנולוגיה, הרקע לחתימת ההסכמים וההערכה הטכנולוגית של שיעור הבעלות.

בניגוד לגישת בית המשפט בפסק הדין בעניין **סי איי סופטוור**^[3], שעסק בסוגיה דומה ונקט בגישה לפיה בית המשפט יבחר באחת משתי חוות הדעת ולא יצלול לתוכן בניסיון לאזן ולשקלל ביניהן, בעניין זה בית המשפט העמיק בשיטה שבה נערכו חוות הדעת של הצדדים ובהנחות העובדתיות והמשפטיות אשר עמדו בבסיסן, והורה לבצע התאמה ספציפית להערכת החברה. במסגרת זו, בית המשפט קיבל את עמדות החברה בנוגע לאורך חיי הטכנולוגיה, שיעור ההיוון, והפחתת הפונקציות הרוטוניות (routine returns) – קרי שווי פעולות הייצור וההפצה, אשר אינן מבוצעת על-ידי התאגיד בקבוצת סאנדיסק אשר רושם את ההכנסות ממכירות המוצרים.

בסוגיית שיעור הבעלות, בית המשפט קבע כי יש לראות את החברה כבעלים של הטכנולוגיה שפותחה עד לסוף שנת 2009, אותה טכנולוגיה שהייתה כפופה להסכם הרישיון עם רמות, ולראות אותה כאילו נצברה באופן ליניארי, שהוסיף לה חלק אחד בכל שנה. בהתאם לגישה זו הועמד שיעור הבעלות של החברה על 60%, המבטא תוצאת ביניים בין גישות הצדדים.

בכל הנוגע לסוגיית **ההתאמה המשנית**, אף שבית המשפט לא קיבל את עמדת החברה העקרונית לפיה אין להטיל כלל מיסוי בגין התאמה משנית^[4] בנימוק שהוא כבול להלכת **קונטרה**^[5], אשר התירה באותו מקרה חיוב בהתאמה משנית, השופט הפחית במידה משמעותית את שיעור הריבית בו עשה פקיד השומה שימוש מ-3% ל-2%, בהתבסס על הריבית בהלוואה בין-חברתיות "אמיתית" שהעניקה החברה.

משמעויות לעתיד

פסק הדין מלמד על חשיבותה של הכנת מחקר מחירי העברה ספציפי, מפורט ומבוסס בראיות, בזמן אמת. המחקר שערכה החברה שימש כבסיס הן להערכה של פקיד השומה והן לפסיקת בית המשפט, ואכן, בית המשפט קיבל את המתודולוגיה וכמעט את כל ההנחות של החברה בזמן אמת.

משרדנו גאה לקחת חלק בהוספת נדבך נוסף לגוף הפסיקה המתהווה בתחום מחירי ההעברה בישראל, ולייצג בהצלחה תאגידים בין-לאומיים במגוון סוגיות מס מורכבות, בבית המשפט ובהליכי השומה.

[1] ע"מ 49933-03-20 ווסטרן דיגיטל ישראל בע"מ נ' פקיד שומה תל אביב 3.

[2] בעקבות טעות חישוב, הצו המקורי שהוציא פקיד השומה לחברה נקט בשווי ממכר של 188 מיליון דולר. הטעות תוקנה בהודעה המפרשת את נימוקי השומה.

[3] ע"מ 61226-06-17 סי איי סופטוור ישראל בע"מ נ' פקיד שומה תל אביב 3.

[4] להרחבה ראו המאמר שפורסם על-ידי ד"ר מיכאל בריקר, מאור חקק ויליך גור ממשרדנו, "התאמה משנית?" מיסים לה/1 (מרץ 2021) א-17.

[5] ע"א 943/16 קונטרה טכנולוגיות בע"מ נ' פקיד שומה תל אביב 3.

מובהר, כי האמור לעיל הינו מידע כללי, אין בו התייחסות לנסיבות ועובדות ספציפיות ואין לראות בו משום חוות דעת ו/או ייעוץ משפטי ו/או ייעוץ מס לעניין קונקרטי

פרטי קשר

ד"ר מיכאל בריקר, שותף
מחלקת המסים
03-6103810
michaelb@meitar.com

אלדר בן רובי, שותף
מוביל מחלקת המסים
03-6103615
eldarb@meitar.com

גלעד שיף, שותף
מחלקת ליטיגציה
03-6103998
gilads@meitar.com

נדב ויסמן, שותף
מחלקת ליטיגציה
03-6103135
nadavw@meitar.com

נועה חיימי כהן, עו"ד
מחלקת מסים
1 (332) 227 8432
noah@meitar.com

אנו עומדים לרשותכם בכל שאלה ו/או הבהרה ונשמח לסייע בכל עניין.

למידע נוסף אודות מחלקת המסים במשרדנו, לחץ [כאן](#).

להצטרפות לעדכוני לקוחות לחץ כאן

מיתר | עורכי דין
דרך אבא הילל סילבר 16, רמת גן, 5250608, ישראל | 03-6103100

[הסר](#) | [דוח כספאם](#)